

SIYAH İNCİ

~ANNA SEWELL~

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

SİYAH İNCİ

ANNA SEWELL

Yayına Hazırlayan:
Şükran Terzioğlu

İlk Evim

Çok iyi hatırlıyorum, ilk evim güzel bir çiftlikti. Burada suları berrak ve durgun bir göl vardı. Kıyıdaki ağaçların dalları gölün üstüne doğru eğilmişti.

Küçükken ot yiyemediğim için annemin sütü ile beslenirdim. Gece gündüz annemin yanından ayrılmazdım. Hava çok sıcak olduğu zamanlarda beraber göle girer, kıyıdaki ağaçların gölgesinde serinlemeye çalışırdık.

Biraz daha büyüdüğüm zaman artık ot yemeye başlamıştım. Çiftlikte benden başka altı tay daha vardı. Onlar benden daha büyüktü. Hep beraber yorulunca ya kadar çiftliğin etrafında dört nala koşardık.

Bir gün yine beraber koşup oynuyorduk. O sırada annem beni çağırdı ve dedi ki:

– Siyah İnci, yavrucuğum! Söyleyeceklerimi iyi dinle! Bu taylar çok iyi, fakat annelerinden iyi terbiye alamamışlar. Bu yüzden güzel davranışlarda bulunamıyorlar. Sen asil ve iyi terbiye görmüş bir taysın. Baban buralarda büyük bir üne sahip. Büyükbaban yarışlarda iki sene üst üste birinci gelerek kupa kazanmıştı. Büyükannen çevredeki atların en iyisi ve en terbiyelisiydi. Sen böyle bir aileden geldin. Her zaman nazik ve terbiyeli ol. İşlerini istekle yap, oyun oynarken kimseye tekme atma ve kimseyi ısırma!

Annem tecrübeli bir attı, onun bu nasihatlerini hiçbir zaman unutmadım. Sahibimiz annemi çok severdi, onu “Pet, benim akıllı kızım” diye çağırırdı.

Sahibimiz iyi ve yumuşak huylu bir adamdı. Bize her zaman bol ve çeşitli yem verir, bulunduğumuz yerin temiz ve rahat olmasına dikkat ederdi. Bizimle nazikçe konuşur, bize tatlı sözler söylerdi. Hepimiz ona minnettardık; annem onu çok severdi. Sahibimiz de onu görünce gülümseyerek sırtını okşar:

– Pet! Güzel kızım! Siyah İnci nasıl, diye sorardı. Rengim siyah olduğu için bana “Siyah İnci” adını vermişti.

Yetiştirilişim

Günler geçiyordu. Yavaş yavaş büyüyor, gelişıyordum. Tüylerim yumuşacıktı ve pırıl pırıl parlıyordu. Ayaklarımdan biri beyazdı, alnımda da beyaz bir yıldız şekli vardı. Yakışıklılığımın gurur duyuyordum. Sahibim beni dört yaşına kadar satmayacaktı; onun söylediğine göre, taylor iyice gelişip güçleninceye kadar çalışmamalıydı.

Dört yaşına geldiğim zaman Bay Gordon isminde birisi beni görmeye geldi. Gözlerimi, dişlerimi ve bacaklarımı kontrol etti. Sonra beni dört nala koşturdu. Bay Gordon'un beni beğendiği anlaşılıyordu:

– Güzel! İyi yetiştirilirse çok güzel bir at olacak, dedi.

Sahibim:

– Onu en iyi şekilde yetiştireceğime inanabilirsiniz, dedi.

Ertesi gün beni çalıştırmaya başladı. İlk önce eyer takıldı. Buna alışmam kolay olmadı. Uzun süre başlıklı ve yularlı olarak tarlalarda, dar yollarda, sağa sola dönme-yi öğrendim.

Şimdi ağızımda gem ve başımda yular var, sahibim her zamanki gibi bana yulaf verdi ve tatlı sözlerle

gönlümü aldı. Gem çok sıkıcı bir şey. Bir insanın parmağı kadar kalın ve sert olan gem, dişlerin arasından ağzın en sonuna kadar geçiriliyor. Başınızın üstündeki kayış çekilince neler hissedeceğinizi bir kez düşünün. Bence dünyada bunun kadar kötü bir şey olamaz!

Birkaç gün sonra sahibim beni nalbant Smith'in dükkânına götürdü, ilk defa nal çakılacağı için biraz korkuyordum. Nihayet nalbant, ayağımı kaldırarak eliyle tuttu ve tırnağımı biraz yonttu, hiç acı duymamıştım. Sonra da bir demir parçası olarak ayağımın altına yerleştirdi ve uzun çivilerle iyice çaktı. Diğer ayaklarıma da aynı şeyi yaptı. İlk günlerde ağırlık ve sıkıntı hissettim ama sonra ona da alıştım.

Sahibim koşum takımına beni alıştırmaya devam etti. Önce kalın ve ağır tasma, tam boynumun üstüne takıldı. Sonra da gözlerimi rüzgâr ve tozdan korumak için deriden yapılmış gözlüklü yular başıma yerleştirdi. Bu garip gözlükler aynı zamanda daima önüme bakarak düzgün bir yol takip etmemi sağlıyordu.

İkinci Evim

Mayısın ilk günleriydi, Bay Gordon'un adamlarından biri bizim çiftliğe geldi ve sahibimle konuştuktan sonra beni alıp Gordon'ların çiftliğine götürdü. Ayrılmadan önce sahibim:

– Hoşçakal Siyah İnci! İyi bir at ol, elinden geldiği kadar çalış. Sana güveniyorum, dedi.

Ben tabii ki hiçbir şey söylemedim, yalnızca başımı onun avuçlarının içine koydum. O da beni tatlı sözler söyleyerek okşadı. Böylece ilk evimden ayrılmıştım.

Britwick çiftliği, köyün yakınlarındaydı. Burası bir at için mükemmel bir yerdi. Şimdiye kadar hiç böyle bir yerde bulunmamıştım.

Seyis bana taze yulaf verdikten sonra benimle eski sahibim gibi konuştu ve başımı okşadı. Mısırimi da yiyince etrafıma bakındım, yanımdaki bölmede Midilli cinsinden ufak, şişman bir at vardı. Kalın yelesi ve uzun kuyrukluydu, başı ve burnu çok güzeldi, başımı demir parmaklıkların üstünden uzatarak sordum:

– Merhaba, nasılsınız?

At bana doğru döndü:

– Merhaba, dedi. Adım Merylegs, çok yakışıklıyım, öyle değil mi? Ben genç ve güzel bayanları taşıyım! Bazen yaşlı hanımımızı da götürürüm! Sen de artık burada kalacaksın değil mi?

– Evet, diye cevap verdim.

Tam o sırada arkadaki bölmelerden birinden bir at, başını uzattı. Kulakları arkaya doğruydı, bakışlarından huysuz bir at olduğu anlaşılıyordu. Bu, uzun boylu, kestane rengi bir kısırağı; çok güzeldi. Beni şöyle bir süzdükten sonra seslendi:

– Hey, yeni gelen! Senin şu anda bulunduğun yer benimdi. Nedense senin gibi çelimsiz bir tay için beni yerimden çıkardılar! Bu olacak iş mi?...

Şaşırılmış bir halde cevap verdim:

– Affedersiniz! Ben kimseyi yerinden çıkarmadım. Tay olmama gelince, dört yaşımı bitirmek üzereyim, artık büyük bir at sayılırım. Buraya yeni geldim ve henüz kimseyi tanımıyorum. Ayrıca hiç kimseyle kavga etmek niyetinde de değilim!

– İyi, göreceğiz! Ben de senin gibi bir gençle tartışmak istemem!

Öğleden sonra o kısrağı gittiği zaman Merylegs onun hakkında şunları söyledi:

– Onun adı Ginger. Ginger'ın ısırma ve tersleme gibi kötü huyları vardır. Senin yerinde iken hep böyle yapardı. Hatırlıyorum da bir gün James'in kolunu ısırdı

ve çok kan aktı. Bayan Flora ve Bayan Jessie benden çok hoşlanırlardı. Bana nefis yemekler, elma, havuç veya ekmek getirirlerdi. Fakat Ginger yüzünden, korkudan buraya yaklaşmamaya başladılar. Eğer sen de onun gibi davranmazsan inanıyorum ki tekrar geleceklerdir.

– İnan bana, ben sadece mısır ve kuru ot yerim. Kimseyi ısırmadım şimdiye kadar. Ginger'ın hırçınlığının sebebi ne olabilir acaba, diye sordum.

Merylegs:

– Duyduğuma göre ona kimse iyi davranmadığı için o da herkese kötü davranıyormuş.

– Aman Allah'ım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm.

Merylegs anlatmaya devam etti:

– Sahibimiz yumuşak huyludur; çok kötü bir şey olmadıkça kırbaç kullanmaz! Aslında Ginger isteseydi burada huyunu düzeltebilirdi. Şu anda on iki yaşındayım, bir çok şey gördüm, değişik yerlerde bulundum. İnan bana, buradan daha iyi bir yer görmedim. John bütün seyislerin en iyisidir, 14 senedir burada çalışıyor. James de çok iyi ve naziktir. Ginger'ın yerini kaybetmesinin tek sebebi yine kendi huysuzluğudur!...

İyi Bir Başlangıç

Çiftliğin arabacısı John Manly idi; evliydi ve bir çocuğu vardı. Bahçe içerisindeki bir kulübede oturuyordu. Ertesi gün beni avluya çıkarıp iyice tımar etti ve yıkadı. Yerime döndüğümde her tarafım temizlenmişti. Yeni sahibim geldi ve beni dikkatle inceledi. Gülümsemesinden memnun olduğu anlaşılıyordu; başımı okşarken seyise doğru döndü:

– John! Yeni atımızı kahvaltıdan sonra biraz dolaştır, buralara iyice alışması lâzım, benim biraz işim var, dedi.

Kahvaltıdan sonra John yanıma geldi ve getirdiği yeni yular takımını başıma taktı, rahatsız olmamam için çok dikkat ediyordu. Sonra eyeri yerleştirdi, dışarı çıktık, önce yavaş adımlarla yürümeye başladım. Araziye çıktığımız zaman sıçrayarak üstüme çıktı ve eyere yerleşti, sonra kırbacı ile hafifçe vurdu; dörtnala koşmaya başladım.

John:

– Ho, ho! Haydi yavrum, diye bağırıyordu.

Yeni evimde özgürce uçarcasına koşmak çok güzeldi.